

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: SETRA, spol. s.r.o., Zvonařka 16, Brno, zast: JUDr. Janem Svobodou, advokátem, Brno, Příkop 2a, proti žalovanému: Ministerstvo životního prostředí, Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 13.1.2011, č.j 2837/560/10, 100221/ENV/10, sp. zn. OO/18/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal k soudu žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví usnesení, jímž bylo z části změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále ČIŽP) ze dne 11.10.2010, zn. ČIŽP/46/OOO/SR02/1008298.008/10/HJP, o uložení nápravných opatření podle § 38 odst. 1 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší.

Prvostupňovým rozhodnutím ČIŽP ze dne 11.10.2010 byla žalobci uložena tato nápravná opatření:

- 1) při provozu kompostárny Vyskytná nad Jihlavou trvale plnit podmínky ochrany ovzduší stanovené rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 6.10.2008, čj. KUJI 71806/2008 OZP 1337/2008/Rů-2 k uvedení kompostárny do trvalého provozu
- 2) při provozu uvedené kompostárny zajistit průběžné vedení provozní evidence dle požadavků § 18 odst. 1 vyhl. č. 205/2009 Sb. a přílohy č. 6 této vyhlášky, termín pro splnění bodů 1) a 2) do 30 dnů od právní moci rozhodnutí
- 3) zpracovat nový provozní řád v rozsahu přílohy č. 8 k vyhlášce č. 205/2009 Sb. a předložit jej ke schválení dle § 17 odst. 2 písm. g) zákona č. 86/2002 Sb. Krajskému

úřadu kraje Vysočina. Nový provozní řád bude řešit mimo jiné potenciální situaci nedostatku jednotlivých vstupních surovin, konkrétní časové termíny pro překrytí a zpracování navážených čistírenských kalů,
termín pro splnění bodu 3) do 90 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žalobci byla uvedeným prvostupňovým rozhodnutím dále uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000,- Kč.

ČIŽP v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že řízení ve věci ložení nápravných opatření bylo zahájeno Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 28.6.2010, a to na podkladě výsledků kontrolní činnosti provedení ve dnech 29.4. a 4.6.2010 vyvolané podněty na obtěžování zápachem. V rámci uvedených kontrol bylo zjištěno, že na ploše kompostárny neprobíhá technologie kompostování podle schváleného provozního řádu, ale nachází se zde volně ložený zejména čistírenský kal, přičemž ostatní vstupní suroviny pro technologii kompostování nebyly zaznamenány. Navezený materiál nevykazoval známky procesu kompostování, jak ukládá provozovateli schválený provozní řád. O daném stavu byla pořízena fotodokumentace. Provozní evidence dle požadavků vyhl. č. 205/2009 Sb. nebyla při kontrole ani později provozovatelem kompostárny doložena. Ve vyjádření ze dne 15.7.2010 k zahájenému správnímu řízení účastník namítl dodržování všech uložených opatření, zejména respektování schváleného provozního řádu a k němu se vážících rozhodnutí, argumentoval tím, že stanovená receptura procentuální skladby skládek je respektována, není však v silách provozovatele, aby v jeden čas získal všechny komponenty nezbytné k výrobě kompostu a aby je mohl v časových relacích dle provozního řádu zapracovat do zakládek. Dle účastníka se zakládky mají vytvářet v okamžiku, kdy jsou všechny komponenty pro výrobu kompostu k dispozici. Dále uvedl, že přijal opatření spočívající v překrývání nezpracovaných kalů inertním materiálem z důvodu eliminace zápachu a proto se domnívá, že není zapotřebí ukládat nápravná opatření. Konstatoval, že provozní evidence je vedena a jako důkaz předložil materiál Provozní evidence zdroje znečišťování ovzduší.

ČIŽP dále konstatovala, že správní řízení o uložení nápravných opatření bylo zahájeno v době ukládání sankčního postihu za provoz kompostárny v rozporu s provozním řádem a nevedení provozní evidence, které bylo ukončeno rozhodnutím odvolacího orgánu, Ministerstva životního prostředí, ze dne 16.8.2010, č.j. 1896/560/10,6323/ENV/10, jímž bylo zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí ČIŽP ze dne 23.6.2010, č.j. ČIŽP/46/OOO/SR01/1008298.005/HJP. V rámci odůvodnění odvolací orgán vyslovil potřebu doplnění, resp. zpracování zcela nového provozního řádu v rozsahu přílohy č. 8 k vyhl. č. 205/2009 Sb. Proto ČIŽP v rámci řízení o uložení nápravných opatření přistoupila k rozšíření předmětu správního řízení popsaného v oznámení ze dne 28.6.2010 o bod 3), jímž ukládá vypracování nového provozního řádu. K oznámení o rozšíření předmětu správního řízení ze dne 9.9.2010 se účastník vyjádřil dne 3.10.2010 a nesouhlasil s názorem odvolacího orgánu prezentovaným v rozhodnutí o uložení pokuty. Pokud jde o nápravné opatření pod bodem 3) namítl, že se jedná o nadbytečný krok v situaci, kdy odvolací orgán nekonstatoval, že by stávající provozní řád vykazoval takové nedostatky, že by bylo nutné nahradit ho novým a namítl, že požadavky bodu 3) nejsou dostatečně konkretizovány, aby si mohl učinit představu o tom, co je nutné v novém provozním řádu ošetřit; stanovenou lhůtu 60 dnů považoval za příliš krátkou a požadoval poskytnutí lhůty pro splnění bodu 3) alespoň v délce 90 dnů.

K vyjádření účastníka ze dne 15.7.2010 a ze dne 3.10.2010 ČIŽP uvedla, že komentovat vyjádření k bodům 1) a 2) ukládaného opatření nepovažuje v současné době již za relevantní, neboť s ohledem na výše zmíněné rozhodnutí odvolacího orgánu má za

prokázané, že k porušení povinností spočívajícím v provozování kompostárny Vyskytná nad Jihlavou v rozporu s provozním řádem a v nevedení provozní evidence došlo. Proto ČIŽP přistoupila k uložení opatření ke zjednání nápravy. V případě rozšíření předmětu řízení o bod 3) vycházela ČIŽP z právního názoru odvolacího orgánu uvedeného ve zmíněném rozhodnutí ze dne 16.8.2010 : „*Provozní řád kompostárny bude tudíž nezbytné v uvedeném směru doplnit, resp. s ohledem na změnu prováděcího právního předpisu zpracovat zcela nový dokument v rozsahu přílohy č. 8 k vyhlášce č. 205/2009 Sb. a tento předložit spolu se žádostí o jeho schválení ve smyslu § 17 odst. 2 písm. g) zákona krajskému úřadu*“. ČIŽP uvedla, že odvolací orgán má na mysli úpravu, resp. doplnění provozního řádu o kapitoly předcházení poruchám a haváriím, včetně řešení těchto situací, za které lze označit i nedostatek vstupních surovin, kterým účastník argumentuje. K námitce, že účastník nemá jasnou představu o tom, co bude nutné v provozním řádu ošetřit, uvedla, že schvalovací proces provozního řádu je o diskuzi mezi provozovatelem a orgány, které se k obsahu provozního řádu vyjadřují a schvalují jej. Odvolací orgán podle ČIŽP projevil benevolenci, když umožnil přepracování provozního řádu, tj. toleranci provozu při nedostatku vstupních surovin. ČIŽP tedy není jasné, proč účastník napadá rozšíření oznámení o zahájení správního řízení. Argument o názoru uplatněném v jiném správním řízení nelze akceptovat, neboť souvislost s tímto řízením je nepochybná.

Námitce o krátké lhůtě pro zpracování nového provozního řádu ČIŽP vyhověla a prodloužila lhůtu na 90 dnů. Upozornila, že však současný provozní řád je i nadále v platnosti a jeho plnění bude vyžadováno.

ČIŽP dále uvedla, že účastník lpí na formálním pojetí řízení a opomíjí faktickou stránku věci, tj. provoz kompostárny v rozporu s provozním řádem, vhodnější je však cesta spolupráce a nalezení možného kompromisu.

Závěrem konstatovala, že povinnost uhradit náklady správního řízení vyplývá ze skutečnosti, že provozovatel toto řízení vyvolal porušením svých výše uvedených právních povinností.

O odvolání, které proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím a první uložené nápravné opatření změnil tak, že provozovatel je povinen plnit podmínku č. 4 stanovenou rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 6.10.2008, čj. KUJI 71806/2008 OZP 1337/2008/Rů-2. Ve zbytku pak rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný podrobně popsal dosavadní průběh řízení. Mimo jiné konstatoval, že podle protokolu o inspekčním šetření bylo cca 50% plochy kompostárny zaplněno čistírenskými kaly, jiné materiály určené ke kompostování se zde nenacházely. Uložený materiál nevykazoval známky kompostování, zakládka krechtů nebyla provedena a v provozovně se nenacházela ani žádná strojní mechanizace k provádění kompostování. O zjištěném stavu byla pořízena fotodokumentace. V okolí byl zaregistrován výrazný a značně obtěžující pachový vjem. Provozní evidence kompostárny nebyla předložena. Dále konstatoval, že ČIŽP po provedeném sankčním řízení uložila rozhodnutím ze dne 23.6.2010 pokuty ve výši 400 000,- Kč a 100 000,- Kč za porušení povinnosti stanovené v § 11 odst. 1 písm. a) a e) zákona o ochraně ovzduší. V odvolacím řízení bylo toto rozhodnutí zčásti změněno (ve smyslu precizace výroků a snížení pokuty z 100 000,- Kč na 30 000,- Kč) a ve zbytku potvrzeno.

Žalovaný dále uvedl, že ČIŽP v oznámení o zahájení správního řízení ve věci uložení nápravných opatření ze dne 28.6.2010 specifikovala důvody vedeného správního řízení a podklady tvořící správní spis, a tyto podklady vyjmenoval (protokol o kontrolním zjištění ze dne 29.4.2010, zápis z inspekčního šetření ze dne 4.6.2010, rozhodnutí ze dne 6.10.2008 ve věci povolení provozu kompostárny a ze dne 23.9.2008 ve věci schválení provozního řádu kompostárny, schválený provozní řád kompostárny). Zmínil i obsah vyjádření účastníka ze dne 15.7.2010 k zahájenému správnímu řízení. Dále uvedl, že dne 20.9.2010 bylo účastníkovi doručeno rozšíření předmětu řízení s tím, že ČIŽP hodlá vedle dvou původně uvažovaných nápravných opatření uložit také povinnost zpracovat nový provozní řád. K rozšíření předmětu řízení podal účastník své vyjádření ze dne 3.10.2010.

Dále žalovaný uvedl, která nápravná opatření byla uložena prvoinstančním rozhodnutím a uvedl důvody uplatněné v podaném odvolání. Vyjmenoval podmínky stanovené v rozhodnutí ze dne 6.10.2008 o uvedení kompostárny do trvalého provozu (mimo jiné i podmínku č. 4, dle níž *provozovatel bude provozovat zdroj v souladu se schváleným provozním řádem*). Zmínil i text schváleného provozního řádu, který na str. 8 stanoví: *jednotlivé vstupní suroviny pro výrobu kompostu budou ukládány a následně ihned zpracovány...dovezený bioodpad se před odvozem od producenta zváží, dopraví a vyloží na přípravnou manipulační plochu, ze které se naváží na jednotlivé zakládky - krechty v předepsaném poměru dle technologie*; na str. 12 stanoví, které komponenty bude obsahovat skladba kompostu, mimo jiné *čistírenský kal 15 %*; na str. 13 stanoví: *suroviny s vyšší pachovou emisí, (například hnůj) budou bezodkladně zpracovány do tělesa kompostu a překryty interním materiálem, aby byla minimalizována pachová emise*. K tomu pak uvedl, že dne 29.4.2010 a 4.6.2010 se však na ploše kompostárny nacházely volně ložené čistírenské kaly, jejichž množství (při předepsaném 15% podílu na surovinové skladbě) překračovalo kapacitu kompostárny. Při šetření dne 4.6.2010 byla zaznamenána přítomnost starých i nově navezených čistírenských kalů, dále též zemina a dřevní hmota v objemu, který ale nepřesahoval ani množství nově navezených kalů. Žádné známky procesu kompostování nebyly zjištěny, v okolí byl zaregistrován výrazný a značně obtěžující pachový vjem charakteristický pro čistírenské kaly, jež zde jsou prokazatelně několik týdnů volně ložené bez překrytí inertním materiálem.

Podle § 38 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší uloží orgán ochrany přírody provozovateli, který neplní povinnosti stanovené tímto zákonem, opatření ke zjednání nápravy. Jedná se o zákonnou povinnost. Žalovaný opětovně odkázal na rozhodnutí ČIŽP ze dne 23.6.2010 ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 16.8.2010 o uložení pokut a uvedl, že tvrzení odvolatele, že se nedopustil žádného protiprávního jednání, se nezakládá na pravdě a podmínka vzniku povinnosti uložit nápravné opatření je bezesporu dána. Samotné sankční řízení nevedlo k dobrovolné nápravě ze strany provozovatele a ČIŽP proto zahájila řízení o uložení nápravných opatření.

K poukazu provozovatele na to, že provedl opatření, aby čistírenské kaly byly překryty inertním materiálem a aby množství pachových látek bylo udrženo v povolených hodnotách, žalovaný uvedl, že jednak se jedná o nekonkrétní zprávu (přijaté opatření není blíže specifikováno, chybí jakýkoli časový údaj, navíc emise pachových látek nejsou určeny žádnými „povolenými hodnotami“) a jednak jde o postup směřující jen k „zakonzervování“ stávajícího protiprávního stavu (prosté uskladnění velkého množství čistírenských kalů). K argumentaci odvolatele nedostatkem ostatních vstupních surovin a k označení zjištěného stavu kompostárny jako provozní realita určitého ročního období pak žalovaný uvedl, že tyto poměry však přetrvávají od jara do podzimu (a dále). Konkrétní řešení provozovatel

nenaznačuje a dokonce uvádí *účastníka lze těžko donucovat k tomu, v kterém ročním období musí komponenty navést a zpracovat*. Návrh vyčkat s uložením nápravných opatření až do doby skončení řízení o správní žalobě proti rozhodnutí MŽP vydanému v sankčním řízení je neakceptovatelný, neboť jde proti smyslu tohoto institutu, jímž je odstranění protiprávního stavu. Výtky nedostatků v písemném vyhotovení oznámení o zahájení správního řízení jsou pouze obecné a odvolací orgán porušení § 46 odst. 1 správního řádu neshledal. Ke specifikaci předmětu řízení odvolací orgán uvedl, že zákon ponechává rozhodnutí o rozsahu a způsobu provedení nápravných opatření na uvážení správního orgánu, otázka proporcionality byla splněna. Provozovatel navezl do kompostárny čistírenský kal v množství překračujícím projektovanou kapacitu provozovny pro jeho zpracování, zbývající vstupní suroviny naopak nezabezpečil, tudíž místo toho, aby čistírenské kaly ihned zpracoval do zakládek a překryl inertním materiálem, nechal je dlouhodobě volně ložené v provozovně, kdy ani neponechal potřebnou volnou plochu pro vytváření zakládek, ani kaly nepřekryl inertním materiálem aby omezil pachovou emisi. Stanovený řízený proces kompostování tak ani nebyl započat a čistírenské kaly byly v provozovně v podstatě pouze skladovány, a to krajně nevhodným způsobem.

K jednotlivým nápravným opatřením pak žalovaný uvedl:

- 1) odvolatel zásadně porušil jen podmínku č. 4 rozhodnutí krajského úřadu, jímž bylo vydáno povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, k uvedení kompostárny do trvalého provozu, která spočívá v dodržování schváleného provozního řádu. Proto odvolací orgán v tomto směru rozhodnutí prvního stupně precizuje. Provedená změna nepředstavuje zásah v neprospěch účastníka, není mu ukládána žádná nová povinnost a postup odvolacího orgánu je i v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. První uložené nápravné opatření je dostatečně konkrétní, spočívá v tom, že provozovatel je povinen dodržovat schválený provozní řád v plném rozsahu, vyjmenovávat jednotlivé postupy není vhodné ani účelné. Zbýlé podmínky obsažené v rozhodnutí krajského úřadu je provozovatel povinen dodržovat již ze samotné podstaty pravomocného rozhodnutí a jejich ukládání jako nápravného opatření se může jevit jako duplicitní. Tím, že provozovatel je povinen první a druhé nápravné opatření splnit do 30 dnů od právní moci předmětného rozhodnutí, ČIŽP de facto současně legalizuje zjištěný protiprávní stav (v této době provozovatel nemůže být opětovně sankcionován za pokračující protiprávní jednání). Žalovaný v uvedeném spatřuje značnou dávku benevolence, kdy ČIŽP uvážila dobu potřebnou ke zjednání nápravy, tj. zpracování velkého množství navezených čistírenských kalů do zakládek, event. zákonný způsob jejich odstranění v případě, že se provozovateli nepodaří opatřit ostatní suroviny pro výrobu kompostu.
- 2) Druhé nápravné opatření spočívá v zajištění vedení průběžné provozní evidence dle požadavků § 18 odst. 1 vyhl. č. 205/2009 Sb. a přílohy č. 6 k této vyhlášce. Formulace tohoto nápravného opatření je dostatečně konkrétní a požadavek odvolatele na opisování textu vyhlášky je nepřiměřený. Podle § 11 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně ovzduší je provozovatel povinen vést ke kompostárně provozní evidenci v rozsahu stanoveném prováděcím předpisem. V § 18 odst. 1 vyhl. č. 205/2009 Sb. je stanoveno, že *provozovatelé zvláště velkých, velkých a středních zdrojů vedou průběžně evidenci o provozu zdrojů, a to včetně dokladů umožňujících prokázat správnost těchto údajů. V provozní evidenci se zaznamenávají stále a proměnné údaje podle přílohy č. 6 k této vyhlášce. Provozní evidence je pro případy kontroly příslušným orgánem ochrany ovzduší stále k dispozici v místě provozu zdroje*. Žalovaný konstatoval, že v sankčním řízení bylo prokázáno, že provozovatel průběžnou provozní evidenci zdroje vůbec nevede, ani v místě provozu zdroje, ani

v sídle společnosti. Návrh na doplnění dokazování o evidenci vedenou podle zákona o odpadech je irelevantní, neboť předmět úpravy obou zákonů je odlišný. Odvolatel již ve svém vyjádření ze dne 15.7.2010 vysvětloval, že za průběžnou evidenci považuje evidenci roční a předkládal dokument „Provozní evidence zdroje znečišťování ovzduší - Kompostárna Vyskytná nad Jihlavou“, který představuje souhrnnou provozní evidenci za roky 2008 a 2009 nikoli průběžnou provozní evidenci podle přílohy č. 6 k vyhl. č. 205/2009 Sb., která má obsahovat údaje za den, měsíc a rok, jednotlivé vstupní suroviny mají být evidovány podle druhu a množství, atd. Tvzení odvolatele, že se ve své provozní evidenci zaměřuje na zjišťování oxidů, jejichž výpočet lze provést nejlépe za roční časové období, je nepravdivé. V citovaném dokumentu nejsou žádné údaje o potenciálních emitovaných oxidech uvedeny a v případě kompostáren se sledování tohoto typu znečišťujících látek vůbec nepředpokládá. Druhé nápravné opatření představuje zákonnou povinnost provozovatele a k jeho uložení ČIŽP přistoupila toliko za účelem stanovení lhůty pro splnění této povinnosti, aby odvolateli umožnila se pro účely uchovávání průběžné evidence zřídit uzamykatelnou schránku, v níž bude průběžná evidence zabezpečena před nepovolenými osobami. Pokud jde o časové souvislosti uložených nápravných opatření žalovaný odkázal na již výše uvedené.

- 3) Třetí nápravné opatření spočívá ve zpracování nového provozního řádu v rozsahu přílohy č. 8 k vyhl. č. 205/2009 Sb. a jeho předložení dle § 17 odst. 2 písm. g) zákona o ochraně ovzduší ke schválení krajskému úřadu. Žalovaný uvedl, že účastník v sankčním řízení poukazoval na to, že schválený provozní řád řeší výrobu průmyslového kompostu pouze za ideálního stavu získávání surovin, situaci jejich nedostatku vůbec nepostihuje a dále, že byl zpracován dle nyní již neplatného prováděcího právního předpisu. Odvolací orgán přisvědčil odvolateli, že provozní řád by měl upravovat i způsob předcházení poruchám a havarijním stavům a obsahovat i řešení těchto situací, včetně možného nedostatku jednotlivých výrobních surovin. Proto vyslovil názor, že provozní řád bude zapotřebí v tomto směru doplnit, resp. s ohledem na změnu prováděcího předpisu, zpracovat zcela nový dokument v rozsahu přílohy č. 8 k vyhl. č. 205/2009 Sb. ČIŽP proto přistoupila k uložení třetího nápravného opatření, kdy vedle povinnosti zpracovat nový provozní řád požaduje, by tento řešil i situaci případného nedostatku jednotlivých vstupních surovin a konkrétní termíny pro překrytí a zpracování navážených čistírenských kalů. Na základě požadavku účastníka stanovila ČIŽP lhůtu 90 dnů (namísto původně uvažovaných 60 dnů) od právní moci rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že uložení tohoto nápravného opatření považuje za příhodné, tvrzení o jeho nekonkrétnosti odmítá, neboť citace z dané vyhlášky by nebyly účelné a základní pasáže absentující ve stávajícím provozním řádu jsou upřesněny v textu rozhodnutí. Zpracovaný a předložený návrh nového provozního řádu navíc bude předmětem samostatného schvalovacího řízení vedeného krajským úřadem.

K námitce, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že ČIŽP se opírá o zjištěné skutečnosti, které uvedla v oznámení o zahájení správního řízení v této věci a označuje je za podklady svého rozhodnutí. Podle žalovaného postačí na podklady odkázat a není nutné, aby v odůvodnění rozhodnutí bylo opisováno vše, co je ve správním spise. Stěžejním základem odůvodnění jsou správní úvahy a důvody rozhodnutí, které jsou podle žalovaného dostatečně přesvědčivé a vycházejí z provedeného dokazování. Aplikací právních předpisů se však ČIŽP věnovala pouze okrajově, proto odvolací orgán v tomto ohledu odůvodnění precizoval. Obdobně bylo doplněno vypořádání veškerých námitek uváděných provozovatelem. Odvolací řízení tvoří

s řízením v prvním stupni jeden celek, který je zakončen až pravomocným rozhodnutím odvolacího orgánu. Žalovaný odmítl námitku vydání provozovatele na milost a nemilost ČIŽP a existenci prvků libovůle v rozhodování. ČIŽP podle něj naopak postupovala při své kontrolní činnosti i v navazujících správních řízeních standardně, zjištěný stav řádně zadokumentovala, provozovatele seznámila se všemi podklady. Zásady zákonnosti a dobré správy byly zachovány. Uložená opatření ke zjednáání nápravy jsou přiměřená a opodstatněná, jejich cílem je dosáhnout nápravy zjištěného protiprávního stavu. Povinnost náhrady nákladů správního řízení byla uložena proto, že provozovatel vyvolal předmětné správní řízení porušením své právní povinnosti.

Žalobce v podané žalobě popsal průběh sankčního řízení i řízení o uložení nápravných opatření. Namítl nesprávná skutkové zjištění a vady řízení.

Předně uvedl, že napadené rozhodnutí mu (resp. jeho zástupci) bylo doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, tedy v listinné podobě, a proto mělo mít náležitosti dle § 69 odst. 1 správního řádu a nebyl žádný důvod pro to, aby mělo formu používanou v případě doručování v elektronické podobě a následném převedení do formy listinné. Napadené rozhodnutí tedy není nikým podepsáno a neobsahuje otisk úředního razítka a tuto jeho vadu nemůže překlenout ani list papíru s ověřovací doložkou o konverzi do dokumentu v listinné podobě připojený před první stranu napadeného rozhodnutí. Podpis a otisk razítka totiž musí být obsažen až na konci písemného vyhotovení rozhodnutí a uzavírat celý text. Navíc, je-li k dokumentu připojena ověřovací doložka, musí být umístěna až za poslední stránku ověřovaného dokumentu, aby bylo zřejmé, co vlastně bylo předmětem ověření a musí být s listinou spojena pevnou uzávěrou, která musí být přelepena a opatřena razítkem ověřujícího orgánu, aby nemohlo dojít k oddělení jednotlivých listů. Nesplňuje-li napadené rozhodnutí popsané požadavky, trpí vadami, pro které je nelze považovat za rozhodnutí správního orgánu a je nicotné.

Dále žalobce namítl, že ověřovací doložka konverze dokumentu v listinné podobě ze dne 17.1.2011 poř. č. 72988, připojená před první stranu napadeného rozhodnutí, nesplňuje náležitosti dle § 25 odst. 2 písm. f), g) z.č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, když v ní chybní údaj o tom, zda byl vstup podepsán platným uznávaným elektronickým podpisem nebo označen platnou uznávanou elektronickou značkou, číslo kvalifikovaného certifikátu, na němž je uznávaný elektronický podpis založen, nebo číslo kvalifikovaného systémového certifikátu, na němž je uznávaná elektronická značka založena, a obchodní firmu akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který kvalifikovaný certifikát nebo kvalifikovaný systémový certifikát vydal a dále v doložce chybí datum a čas uvedené v kvalifikovaném časovém razítku, číslo kvalifikovaného časového razítka a obchodní firma akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který kvalifikované časové razítko vydal, byl-li vstup kvalifikovaným časovým razítkem opatřen. Ověřovací doložka č. 72988 obsahuje údaj o tom, že dokument vznikl konverzí do listinné podoby podle § 69a z.č. 190/2009 Sb., avšak tento zákon cit. § 69a neobsahuje. Jedná se o paragraf zákona o archivnictví a spisové službě, který ale na danou věc nedopadá, neboť se týká archivace dokumentů v digitální podobě, nikoli provádění autorizované konverze dokumentů, kterýmžto úkonem se ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2008 Sb. rozumí úplné převedení dokumentu obsaženého v datové zprávě do dokumentu v listinné podobě a ověření shody obsahu obou těchto dokumentů a připojení ověřovací doložky. Ověřovací doložka nadto neobsahuje pravý podpis osoby M. V., žalobci není známo, o čí podpis se jedná, z jiných jemu doručených rozhodnutí žalovaného však s jistotou ví, že podpis uvedený na ověřovací doložce nepatří M. V. K formální stránce napadeného rozhodnutí dále

žalobce namítl, že na jeho str. 1 je v pravém horním rohu drobný křížek a pod ním hůře čitelný text, z něhož je čitelné pouze „neplatný podpis“. Z uvedeného žalobce dovozuje, že napadené rozhodnutí ve formě datové zprávy nebylo v době jeho vyhotovení žalovaným podepsáno platným elektronickým podpisem, a proto nemůže být považováno za rozhodnutí správního orgánu. Podle § 19 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. dokumenty orgánů veřejné moci doručované prostřednictvím datové schránky mají formu datové zprávy. Podle § 2 písm. d) zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu, se datovou zprávou rozumí elektronická data, která lze přenášet prostředky pro elektronickou komunikaci a uchovávat na záznamových médiích, používaných při zpracování a přenosu dat elektronickou formou, přičemž podle § 3 odst. 1 věta první uvedeného zákona je datová zpráva podepsána, pokud je opatřena elektronickým podpisem. Byť se nehovoří o platném elektronickém podpisu, požadavek na jeho platnost vyplývá z obecných zásad. Absenci platného elektronického podpisu nemůže nahradit podpis v ověřovací doložce o konverzi do dokumentu v listinné podobě, jelikož tato osoba pouze ověřuje převedení dokumentu z elektronické do listinné podoby. Nesplňuje-li napadené rozhodnutí uvedené zákonné požadavky, jedná se o rozhodnutí nicotné. Žalobce na tomto místě žaloby požadoval, aby si soud od žalovaného vyžádal doložení dokladu od jeho certifikační autority, kdy skončila platnost elektronického podpisu osoby za něj jednající, jež napadené rozhodnutí podepsala neplatným elektronickým podpisem.

Žalobce dále namítl, že žalovaný porušil ust. 89 odst. 2 správního řádu, neboť nevěnoval pozornost tomu, že rozhodnutí ČIŽP neobsahuje všechny náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se podle žalobce rovněž náležitě nevypořádal s námitkami žalobce ve vztahu k nedostatečně vymezenému předmětu řízení o uložení nápravných opatření v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 28.6.2010, v čemž žalobce spatřuje porušení ust. § 46 odst. 1 věty poslední správního řádu. ČIŽP podle žalobce v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 28.6.2010 zcela nedostatečně vymezila předmět řízení, pro jehož popis použila pouze obecné formulace opírající se o dikci § 11 odst. 1 písm. a) a e) zákona o ochraně ovzduší, a to, že porušení povinností provozovatele spočívají v neplnění podmínek ochrany ovzduší stanovených v povolení k uvedení kompostárny do trvalého provozu a v nevedení provozní evidence v rozsahu stanoveném prováděcím předpisem. Vymezení předmětu řízení tedy neobsahuje konkrétní okolnosti a skutečnosti, z nichž by vyplývala potřeba uložit nápravná opatření. Předmět řízení musí být popsán konkrétními skutečnostmi, které budou identifikovat jednání konkrétního subjektu tak, aby bylo možné usoudit, zda dané jednání naplňuje znaky správního deliktu či nikoliv, přičemž k uložení nápravného opatření lze přistoupit jen ve vazbě na prokázané konkrétní jednání a nikoli na základě obecného popisu skutku, pod který lze zahrnout nepřeberné množství jednání. Žalobci je tak v oznámení ze dne 28.6.2010 vytýkáno provozování kompostárny v rozporu s podmínkami ochrany ovzduší, aniž bylo konkretizováno, o jaké podmínky se jedná a jakým jednáním je žalobce měl porušit. V části oznámení týkající se nevedení provozní evidence není zřejmé, jaká ustanovení jakého prováděcího předpisu mají být porušována a v čem má toto porušení spočívat. Absenci tohoto údaje nelze nahradit poukazem na to, že žalobce měl příslušnou právní úpravu znát (neznalost zákona neomlouvá).

Žalobce dále namítl rozpor odůvodnění napadeného rozhodnutí s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť podle něj chybí uvedení podkladů, které měla ČIŽP k dispozici a absentují i úvahy, jimiž se při hodnocení podkladů řídila. ČIŽP uvádí pouze úvahy, které ji k rozhodnutí vedly, aniž by uvedla, z jakých podkladů tyto úvahy činí a není tak možné ověřit, zda vyvozená skutkové zjištění mají oporu v podkladech či nikoliv a takové rozhodnutí je nepřesvědčivé a nezákonné. Odůvodnění rozhodnutí ČIŽP neobsahuje ani uvedení právních

předpisů, které aplikovala a tedy absentují i úvahy, jimiž se řídila při výkladu těchto právních předpisů; uvedení zákonných ustanovení v záhlaví rozhodnutí nepostačí. Přestože je rozhodnutí ČIŽP z popsáných důvodů nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné, žalovaný nedostál své povinnosti dle § 89 odst. 2 správního řádu, neboť nepřezkoumal soulad rozhodnutí ČIŽP a předcházejícího správního řízení s právními předpisy, ač byl povinen tak učinit.

Podle žalobce ani rozhodnutí žalovaného nekoresponduje s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neobsahuje uvedení podkladů, které měl žalovaný k dispozici. Podstatnou část svých závěrů přebírá žalovaný z rozhodnutí ČIŽP a z rozhodnutí ČIŽP a MŽP v sankčním řízení, s čímž žalobce nesouhlasí, neboť podle něj si má žalovaný na základě příslušných podkladů (v rozhodnutí uvedených a okomentovaných) sám učinit skutkové a právní závěry a tyto následně porovnat, což se však nestalo. Z napadeného rozhodnutí kromě toho není zřejmé, jaké podklady měl žalovaný k dispozici, jejich výčet není v rozhodnutí obsažen; mezi podklady však rozhodně nebyla rozhodnutí ČIŽP a Ministerstva životního prostředí ze sankčního řízení a proto nelze akceptovat vyvozování závěrů z podkladů, které nejsou součástí správního spisu. Závěr o prokázání nesplnění sankcionovaných povinností neměl být činěn na základě rozhodnutí v sankčním řízení a měl být činěn rozhodujícími orgány na základě podkladů shromážděných v řízení o uložení nápravných opatření, když ČIŽP zahájila a vedla s žalobcem dvě samostatná řízení.

Dále žalobce namítl, že mu není zřejmé, jakým způsobem bylo prováděno dokazování. Obsah spisu tvoří pouze listiny, proto měl být o provedení důkazu těmito listinami učiněn minimálně záznam do spisu dle § 53 odst. 6 správního řádu. Nicméně § 18 odst. 1 správního řádu stanoví, že o provedení důkazu listinou se sepisuje protokol. Existuje právní názor, že § 18 odst. 1 správního řádu se použije pouze při úkonech, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, zatímco v ostatních případech se pořídí pouze záznam do spisu. Existuje však i názor, že dle § 53 odst. 6 správního řádu je třeba chápat jako nepřesnost zákonodárce a protokol musí být sepsán vždy. V každém případě tedy podle žalobce musí být o provedení důkazu listinou sepsán buď záznam nebo protokol, což se však v daném případě nestalo.

Dále žalobce namítl, že oporu v provedeném dokazování nemá závěr, že žalobce ani se zřetelem k pravomocně uloženým sankcím nepřistoupil ke zjednání nápravy. V řízení o uložení nápravných opatření toto nebylo zkoumáno.

Popis uložených nápravných opatření je podle žalobce nekonkrétní proto, že chybí přesná identifikace kompostárny (její prostorové určení). Prostá lokalizace kompostárny do k.ú. Vyskytná nad Jihlavou je nedostačující a měl být uveden konkrétní pozemek, na němž kompostárna stojí.

Žalobce nesouhlasí ani s tím, že je neakceptovatelný jeho návrh, aby bylo s uložením nápravných opatření vyčkáno do skončení soudního řízení o správní žalobě proti rozhodnutí v sankčním řízení. Má naopak za to, že teprve po přezkoumání rozhodnutí ve správním soudnictví je možno považovat řízení za řádně ukončené a na jeho základě uloženou sankci za odpovídající danému stavu věci a plnící funkci sankční i preventivní. Žalobce proti rozhodnutím o uložení sankce podal správní žalobu a správní soud této žalobě přiznal odkladný účinek. Právní účinky rozhodnutí jsou tedy pozastaveny a uložené právní povinnosti nelze vynucovat.

K prvnímu uloženému nápravnému opatření pak žalobce namítl, že jeho uložení nepřipustně zdvojuje povinnosti již jednou uložené rozhodnutím krajského úřadu ze dne

6.10.2008. Není žádný zákonný důvod k tomu, aby byla žalobci uložena povinnost při provozu kompostárny plnit podmínku č. 4 stanovenou rozhodnutím krajského úřadu ze dne 6.10.2008, neboť toto rozhodnutí je pravomocné a vykonatelné, nebylo dosud zrušeno, obsahuje jednoznačně stanovené podmínky ochrany ovzduší a tytéž povinnosti není proto třeba účastníkovi ukládat prostřednictvím nápravného opatření. Žalovaný uvedl, že si je vědom možné duplicity ukládaného nápravného opatření, svůj názor, že se však o zdvojování týchž nejedná však žádným způsobem nevysvětlil. Úvaha žalovaného o délce lhůty ke splnění dvou prvních uložených nápravných opatření není relevantní ve vztahu ke zdvojování týchž povinností (jednou uložených rozhodnutím krajského úřadu a znovu ukládaných nápravným opatřením).

Rovněž i uložení druhého nápravného opatření je podle žalobce nadbytečné, jelikož § 11 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně ovzduší žalobci ukládá povinnost vést provozní evidenci v rozsahu stanoveném v prováděcím právním předpisu, tj. uložení povinnosti zajistit průběžné vedení provozní evidence podle požadavků § 18 odst. 1 vyhl. č. 205/2009 Sb. a přílohy č. 6 k této vyhlášce, vede jen k dublování téže povinnosti, což je nezákonný postup. Ukládané nápravné opatření kromě toho není dostatečně flexibilní vůči případným změnám právních norem, kdy v případě zrušení vyhl. č. 205/2009 Sb. pozbude uložené nápravné opatření platnost.

Závěr žalovaného o tom, že ČIŽP k uložení druhého nápravného opatření přistoupila za účelem stanovení lhůty pro splnění této povinnosti, z rozhodnutí ČIŽP nevyplývá a v žádném případě nemůže odůvodnit zdvojování týchž povinností.

Uložení prvních dvou nápravných opatření tak podle žalobce působí jako snaha správních orgánů sankcionovat žalobce za každou cenu.

Uložené třetí nápravné opatření nemá podle žalobce oporu v odůvodnění oznámení ČIŽP o rozšíření předmětu správního řízení ze dne 9.9.2010. Rovněž neobsahuje požadavky správního orgánu, které by měly být při zpracování nového provozního řádu zohledněny. Tím je žalobce vydán na milost a nemilost orgánů, které budou kontrolovat splnění této povinnosti.

Dále žalobce namítl, že žalovaný mu sice dal za pravdu v tom, že aplikaci právních předpisů věnovala ČIŽP pouze okrajovou pozornost (žalobce má za to, že v rozhodnutí ČIŽP zcela absentuje uvedení aplikovaných právních předpisů a jejich výklad) a že ČIŽP nebyly vypořádány všechny námitky žalobce (což je v rozporu s § 68 správního řádu). Žalovaný se snažil uvedené napravit ve svém rozhodnutí, s čímž však žalobce nesouhlasí. ČIŽP byla povinna sama vysvětlit, jaké právní předpisy aplikovala, z jakého důvodu, a jak je vyložila, a rovněž byla povinna sama vypořádat všechny vznesené námitky žalobce. To však neučinila a její pochybení nemůže být zhojeno žalovaným, neboť rozhodnutí ČIŽP je z uvedených důvodů nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a žalovaný je proto měl zrušit. Je sice skutečností, že odvolací řízení tvoří s řízením v prvním stupni jeden celek, to však neznamená, že rozhodnutí prvního stupně nemusí odpovídat ust. § 68 odst. 3 správního řádu. ČIŽP v odůvodnění svého rozhodnutí nepovažovala za nutné vyjádřit se k námitkám žalobkyně k prvnímu a druhému nápravnému opatření, což je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Nereagovala ani na námitku žalobkyně vznesenou ve vyjádření ze dne 15.7.2010 ohledně předkládání dokladů o množství navezených čistírenských kalů a nevysvětlila, proč neprovedla důkazní návrh žalobkyně učiněný v tomto vyjádření, tj. nevysvětlila, proč si z útvaru odpadového hospodářství nevyžádala provozní evidence odpadů. Nevysvětlila ani to, jak naložila s Provozní evidencí zdroje znečišťování ovzduší,

kteřou žalobkyně připojila, tj. proč touto evidencí neprovedla důkaz. Nevyjádřila se ani k tvrzení žalobkyně, že pojem „průběžné vedení“ provozní evidence může být naplněn i při ročním vedení údajů. Nereagovala ani na námitku vznesenou ve vyjádření žalobce ze dne 3.10.2010, že třetí nápravné opatření je nepřiléhavé a nadbytečné s ohledem na to, že odvolací orgán nekonstatoval nutnost zpracování nového provozního řádu a že požadavky, které mají být v novém provozním řádu zohledněny, nejsou dostatečně konkretizovány.

Žalobce dále nesouhlasí s uložení povinností k úhradě nákladů správního řízení a nesouhlasí s tím, že by řízení o uložení nápravných opatření vyvolal porušením právní povinnosti. V rozhodnutí ČIŽP ani v napadeném odvolacím rozhodnutí není ve vztahu k odůvodnění povinnosti uhradit náklady řízení uvedeno, jakou právní povinnost měl žalobce porušit. Žalobce byl v podstatě sankcionován za totéž co v sankčním řízení, správnímu orgánu nic nebránilo uložit nápravná opatření již v sankčním řízení.

Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jeho odůvodnění je nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné. Uvedenými vadami trpí i rozhodnutí prvního stupně a žalobce proto navrhuje, aby soud obě vydaná rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že navezený materiál (převážně čistírenské kaly) nevykazoval žádné známky procesu kompostování, což je řádně zadokumentováno kontrolním zjištěním, které provozovatel ve svých vyjádřeních nezpochybnil, uvedený stav „omlouvá“ nedostatkem ostatních vstupních surovin. Předmětem správního řízení byl protiprávní stav odhalený dne 29.4.2010 a znovu potvrzený dne 4.6.2010.

Správní řád rozlišuje písemné vyhotovení rozhodnutí, tedy jeho originál, který je součástí spisu, a stejnopisy písemného vyhotovení rozhodnutí, které jsou doručovány účastníkům řízení. Forma stejnopisu není vázána na formu originálu. Originál žalobou napadeného rozhodnutí i jeho stejnopis předložený žalobcem splňují požadavky, které na tyto odlišné formy téže písemnosti klade § 69 odst. 1 správního řádu. Žalovaný vede elektronickou spisovou službu, proto pro adresáta, který neměl zpřístupněnou datovou schránku (bylo doručováno právnímu zástupci žalobce), provedl podle § 69a odst. 4 zákona č. 499/2004 Sb. o archivnictví a spisové službě, převedení rozhodnutí v digitální podobě na rozhodnutí v analogové podobě, a tento dokument mu pak doručil způsobem dle § 19 a násl. správního řádu. Žalovaný tedy neprováděl autorizovanou konverzi rozhodnutí ve smyslu zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, jak žalobce mylně namítá. Převedení rozhodnutí bylo provedeno postupem zaručujícím věrohodnost původu dokumentu, neporušitelnost jeho obsahu, čitelnost dokumentu a bezpečnost procesu převedení. Pokud se jedná o způsob označení a spojení listin, tyto zákon č. 499/2004 Sb. neupravuje, tj. požadavek žalobce, aby ověřovací doložka byla umístěna až za poslední stranu ověřovaného dokumentu a spojení bylo přelepeno a opatřeno razítkem ověřujícího orgánu, nemá oporu v právních předpisech. Žalovaný připustil pochybení při vyhotovení ověřovací doložky konvertovaného dokumentu, kdy je namísto zákona č. 499/2004 Sb. citována pouze novela tohoto zákona č. 190/2009 Sb. a kdy ověřovací doložku zřejmě podepsala jiná, než zde jmenovitě uvedená ověřovací osoba (M. V.). Tyto vady stejnopisu rozhodnutí však nemohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Originál rozhodnutí i jeho stejnopis jsou identické ve svém označení, v obsahu výrokové části, odůvodnění i poučení, tudíž rozdíly, které mezi nimi jsou, nezakládají skutečnou odlišnost. Za situace, kdy součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládají namítané vady stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí nezákonnost či dokonce

žalobcem tvrzenou nicotnost rozhodnutí. Žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 22/2006 a 1 Azs 158/2004, a z posledně uvedeného citoval: „...chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali“. Dále žalovaný uvedl, že není pravdivé tvrzení žalobce, že doručený stejnopis rozhodnutí obsahoval na str. 1 poznámku s textem „neplatný podpis“, proto žalovaný považuje za bezpředmětný požadavek žalobce o předložení dokladu o vydání certifikátu zakládajícího zaručený elektronický podpis RNDr. M. R., kterým byla elektronická forma rozhodnutí opatřena. Uvedl, že žalobci byl doručen konvertovaný stejnopis s ověřovací doložkou, a to bez tvrzené poznámky. Kromě toho, měl-li žalobce ve vztahu k doručené písemnosti pochybnosti, mohl využít svého práva dle § 69 odst. 4 správního řádu, podle něhož na požádání účastníka správní orgán vydá stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí.

K žalobním námitkám týkajícím se tvrzených nedostatků v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 28.6.2010 žalovaný odmítl žalobní výtku, že se tímto nezabýval a odkázal na str. 3 a stranu 7 svého rozhodnutí, kde tvrzené porušení ust. § 46 odst. 1 správního řádu neshledal. Konstatoval, že skutkový i právní popis uvedený na str. 2 oznámení je dostatečně určitý.

Dále žalovaný uvedl, že ČIŽP i žalovaný se všemi okolnostmi případu v odůvodnění svých rozhodnutí podrobně zabývaly. Stěžejní jsou úvahy a závěry, k nimž dospěla ČIŽP, které jsou dostatečně přesvědčivé a vycházejí z provedeného řízení. Žalovaný pak vycházel ze zjištění shromážděných v řízení, které nedoplňoval, pouze z nich důsledněji vyvozoval právní závěry (zejména na str. 9 a 10 rozhodnutí o odvolání). Veškeré podklady řízení jsou v napadeném odvolacím rozhodnutí identifikovány, tvrdí-li žalobce, že mu není známo, jaké podklady měl žalovaný na mysli na str. 6 odvolacího rozhodnutí, pak žalovaný odkazuje na str. 3 rozhodnutí, kde podklady jasně specifikoval. Součástí spisu jsou i rozhodnutí vydaná v sankčním řízení, a to jako příloha č. 6 a 7 spisu ČIŽP. Žalovaný se ohradil proti žalobní námitce, že nezkoumal soulad rozhodnutí ČIŽP s platným právním řádem a konstatoval, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a odpovídající jsou i vyvozené právní závěry. Argumentace obsažená v obou vydaných rozhodnutích je srozumitelná a žalobou napadené rozhodnutí se vypořádává se všemi námitkami, které žalobce vnesl. Uložení nápravných opatření se i nyní s odstupem času stále ukazuje jako důvodné. Žalovaný uvedl, že pro dokreslení přikládá kopii aktuálního protokolu z kontroly ČIŽP ze dne 12.4.2011, kdy zástupce provozovatele doznává, že provozovatel reálně nekompostuje a ani kompostovat nehodlá.

K dalším žalobním námitkám žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že v k.ú. Vyskytná nad Jihlavou se nachází pouze jedna kompostárna, je tato v napadeném rozhodnutí identifikována dostatečně a nezaměnitelně. Přesná lokalizace na konkrétních pozemcích je uvedena v podkladových dokumentech (příloha č. 1, 2 a 5 spisu ČIŽP). Správní úvaha o prvních dvou nápravných opatřeních je podrobně rozvedena na str. 7-9 napadeného rozhodnutí. ČIŽP svým rozhodnutím stanovila žalobci lhůtu pro uvedení provozovny do zákonného stavu a závěrem svého rozhodnutí vyjadřuje snahu o nalezení vhodného kompromisu, žalobní námitka o snaze sankcionovat žalobce za každou cenu je proto absurdní. Smyslem institutu uložení nápravných opatření je dosažení odstranění protiprávního stavu provozovny, resp. zabránění pokračování protiprávní činnosti. Stanovením lhůty vlastně správní orgán po určitou dobu přivolí k pokračování nežádoucího stavu s vědomím, že poměry nelze změnit „ze dne na den“. Tvrzení o vydání žalobce na milost a nemilost

správním orgánům je spekulací, která nemá oporu v dosavadním vstřícném postupu orgánů ochrany ovzduší. Rozhodnutí ČIŽP není nepřezkoumatelné, jsou v něm uvedeny důvody jeho vydání, byť je zčásti odkázáno na obsah podkladů pro rozhodnutí, zejména na rozhodnutí vydané v předchozím sankčním řízení, to však za situace, kdy protiprávní stav kompostárny byl již pravomocně prokázán. V odvolacím řízení pak žalovaný úvahu ČIŽP precizoval důkladným vypořádáním všech námitek. Konkrétně pak žalobcem namítaná provozní evidence kompostárny je komentována na str. 8 rozhodnutí o odvolání. Na námitku týkající se třetího nápravného opatření ČIŽP reagovala na straně 3 svého rozhodnutí a žalovaný reagoval na str. 9 rozhodnutí o odvolání. Tvrzení žalobce, že odvolací orgán v sankčním řízení nekonstatoval nutnost zpracování nového provozního řádu je nepravdivé (zde žalovaný odkázal na přílohu č. 7 spisu ČIŽP). Údajný nedostatek odůvodnění uložení úhrady nákladů správního řízení žalobce namítl až v žalobě. Jak předchozí sankční řízení tak i řízení o uložení nápravných opatření však vyvolal sám porušením svých právních povinností. Z rozhodnutí jasně vyplývá, že neprovozoval kompostárnu v souladu se schváleným provozním řádem (tj. s podmínkou stanovenou v rozhodnutí krajského úřadu) a že nevede provozní evidenci dle vyhl. č. 205/2009 Sb. S tvrzením, že žalobce je znovu sankcionován za totéž, žalovaný nesouhlasí. Vedení společného řízení dle § 140 správního řádu sice není vyloučeno, ale jedná se o možnost, nikoli povinnost. V případě řízení vedených z moci úřední podle § 38 odst. 1 a § 40 zákona o ochraně ovzduší není institut společného řízení v praxi příliš využíván, protože ve většině případů provozovatel zjedná nápravu bezprostředně po kontrole, případně následně v průběhu sankčního řízení.

Žalobce při absenci věcných důvodů se snaží rozhodnutí zvrátit zdůrazňováním procesních deficitů rozhodování či přehnanými požadavky na formální podobu všech postupů. Ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu však stanoví, že k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Rovněž i judikatura soudů se staví proti přepjatému formalismu. Důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem může být jediné takové pochybení správního orgánu (důvodně tvrzené žalobcem), které mělo nebo mohlo reálně mít dopad do jeho veřejných subjektivních práv. V tomto směru však žalobce nic konkrétního neuvádí.

Při ústním jednání před soudem zástupkyně žalobce poukázala na v mezidobí vyšlý judikát Nejvyššího správního soudu, dle něhož postačí, je-li ve spise založen originál rozhodnutí správního orgánu, který je v souladu se správním řádem. Pokud uložení nápravných opatření vychází z protokolů pořízených v sankčním řízení, pak nic nebránilo tomu, aby obě řízení byla vedena současně. Protokol o kontrole ze dne 12.4.2011 vznikl až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, není tedy rozhodný při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí. K třetímu nápravnému opatření, jímž byla žalobci uložena povinnost zpracovat nový provozní řád, uvedla zástupkyně žalobce, že tuto povinnost nelze kvalifikovat jako důsledek porušení jiné právní povinnosti. Jde o situaci, která vyvstala, nikoliv však porušením právní povinnosti, což má vliv i na možnost uložit náklady řízení subjektu, jemuž je ukládáno nápravné patření.

Zástupkyně žalovaného u jednání před soudem uvedla, že vydané rozhodnutí je důsledkem výkonu správního dohledu, kdy docházelo k opakovaným stížnostem na zápach, a kdy bylo zjištěno, že v předmětném zařízení vůbec neprobíhal proces kompostování. Žalobce sám následně nápravu nezjednal, podněty na zápach neustávaly, proto bylo zahájeno řízení o uložení nápravných opatření. Žaloba, která byla podána proti sankci za porušení zákona, byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze 7 A 176/2010 a kasační stížnost proti

tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 83/2012. Nápravná opatření byla uložena za totožné protiprávní jednání žalobce, o existenci protiprávního stavu tak nelze pochybovat. Řízení o nápravných opatřeních nebylo samoučelné, bylo ve veřejném zájmu, neboť stále docházely podněty na obtěžující zápach. První dvě nápravná opatření byla uložena za nesplnění právních povinností, a to v prvním případě povinnosti, které vyplývají z rozhodnutí krajského úřadu, ve druhém případě povinností, které vyplývají přímo ze zákona. Třetí nápravné opatření, tedy přijetí nového provozního řádu, vyplývá z toho, že byla porušena povinnost dodržovat stávající řád, kdy se žalobce v sankčním řízení hájil tím, že stávající provozní řád nebyl přijat podle nové vyhlášky č. 205/2009 Sb. a kdy se v praxi ukázalo, že stávající provozní řád neupravuje podrobně poruchový stav, který vzniká v případě nadbytečného množství kalů. Opatření k nápravě byla přijata dále i proto, že teprve poté, co nejsou splněna nápravná opatření, je možné podle § 38 odst. 2 písm. c) zákona případně provoz omezit nebo zakázat.

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.).

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Z doručenky založené do správního spisu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, doručováno prostřednictvím poštovního úřadu. Žalobce soudu doložil, že k doručenému stejnopisu rozhodnutí byla připojena *Ověřovací doložka konverze do dokumentu v listinné podobě* č. 72988, v níž se uvádí, že ověřující osoba (M. V.) ověřuje, že dokument, který vznikl převedením vstupu v elektronické podobě do podoby listinné, skládající se z 11 listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu. Dále je v ověřovací doložce uvedeno, že dokument vznikl konverzí do listinné podoby podle § 69a zákona č. 190/2009 Sb. z elektronického originálu dokumentu vytvořeného zaměstnancem Ministerstva životního prostředí z důvodu nemožnosti zaslání do datové schránky adresáta; k originálu dokumentu byla doplněna tato první strana ověřující pravost dokumentu. Ověřovací doložka obsahuje poučení, že v případě podezření na neautentičnost dokumentu, lze kontaktovat odbor protokolu ministerstva k ověření. Je skuteností, že ověřovací doložka není umístěna na poslední stránku ověřovaného dokumentu, není s ním spojena způsobem, který popsal žalobce v žalobě a neobsahuje náležitosti stanovené v § 25 odst. 2 písm. f) a g) zákona č. 300/2008 Sb., které žalobce v žalobě rovněž vyjmenoval. Namítanou skutečnost, že ověřovací doložka neobsahuje pravý podpis ověřující osoby (M. V.) potvrdil žalovaný ve vyjádření k žalobě. Skuteností rovněž je, že žalobci doručený stejnopis rozhodnutí neobsahuje otisk úředního razítka a neobsahuje ani podpis oprávněné osoby, tj. náležitosti, které stanoví § 69 odst. 1 správního řádu.

Jestliže bylo žalobou napadené rozhodnutí zástupci žalobce, který neměl zprovozněnou datovou schránku, doručováno prostřednictvím poštovního úřadu, pak toto rozhodnutí v listinné podobě mělo obsahovat veškeré povinné náležitosti dle § 69 odst. 1 správního řádu. Ve vztahu ke vznesené žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je ze shora uvedených důvodů nicotné, však soud žalobcem namítané vady nepovažuje za relevantní. Stejnopis rozhodnutí doručený žalobci a originál tohoto rozhodnutí založený do správního spisu se totiž ve svém obsahu nikterak neliší (což ani žalobce nenamítá), originál žalobou napadeného rozhodnutí založený do správního spisu obsahuje jak otisk úředního razítka, tak i podpis oprávněné úřední osoby, tedy není pochyb o tom, že se jedná o rozhodnutí ministerstva

životního prostředí. Ostatně měl-li žalobce po doručení rozhodnutí pochybnosti o jeho autentičnosti, mohl kontaktovat ministerstvo, jak byl na tuto možnost v ověřovací doložce upozorněn.

K závěru o tom, že absence úředního razítka a podpisu oprávněné úřední osoby na stejnopisu rozhodnutí nezpůsobuje nicotnost tohoto rozhodnutí za situace, kdy do správního spisu založený originál rozhodnutí uvedené náležitosti obsahuje, dospěl městský soud již dříve v rozsudku 7 A 176/2010, jímž zamítl žalobu, kterou žalobce podal proti rozhodnutí ministerstva ze dne 16.8.2010, č.j. 1896/560/10;63234/ENV/10 vydanému v souvisejícím sankčním řízení. Kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2012, č.j. 9 As 83/2012, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*vady doručení týkající se absence podpisu či otisku úředního razítka nezpůsobují nicotnost napadeného rozhodnutí, ale toliko nezákonnost, která však sama o sobě nemá žádné dopady do práv adresáta rozhodnutí. Pokud stěžovatel nebyl v důsledku takového formálního pochybení zkrácen na svých právech, tj. zejména tehdy, byl-li s obsahem rozhodnutí v celém rozsahu seznámen, řádně a ve lhůtě uplatňoval na jeho podkladě opravné prostředky a když ani v pozdějším řízení nevznikly pochybnosti o autenticitě takového rozhodnutí, nelze takovou vadu chápat jako důvod pro zrušení rozhodnutí.....*“ Z vyjádřeného právního názoru vychází městský soud i v tomto předmětném řízení. Žalobce byl s obsahem napadeného odvolacího rozhodnutí seznámen, o autenticitě rozhodnutí není pochyb, správní žalobu podal včas a je soudem projednána; jím namítané vady tedy nezpůsobují nicotnost rozhodnutí, ale nezpůsobují ani takovou nezákonnost rozhodnutí, která by vedla ke zrušení rozhodnutí.

Soud proto nevyžadoval doložení platnosti elektronického podpisu osoby, která napadené rozhodnutí doručené zástupci žalobce podepsala, jak v žalobě žádal žalobce, neboť za podstatný považuje podpis, jímž je opatřen do spisu založený originál rozhodnutí.

Žalobce dále namítá nedostatečné vymezení předmětu řízení v Oznámení o zahájení řízení o uložení nápravných opatření ze dne 28.6.2010, a namítá porušení ust. § 46 odst. 1 věty poslední správního řádu (kde je stanoveno, že *oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby*). Tato žalobní námitka není důvodná. ČIŽP v oznámení ze dne 28.6.2010 uvedla, že zahajuje správní řízení ve věci uložení nápravného opatření za porušení povinnosti provozovatele stanovené v § 11 odst. 1 písm. a) a e) zákona o ochraně ovzduší, a to neplnění podmínek ochrany ovzduší stanovených v povolení k uvedení do trvalého provozu a dále v nevedení provozní evidence. Konstatovala, která konkrétní nápravná opatření považuje za potřebné uložit. Sdělila, že řízení bylo zahájeno na podkladě kontroly a inspekčního šetření provedených dne 29.4. a 4.6.2010, popsala zjištěné skutečnosti (neprobíhá technologie kompostování podle schváleného provozního řádu, na ploše se nacházel volně ložený zejména čistírenský kal a ostatní vstupní suroviny pro technologii kompostování nebyly zjištěny, navezený materiál nevykazoval znaky kompostování, jak ukládá schválený provozní řád, provozní evidence podle požadavků vyhl. č. 205/2009 Sb., nebyla při kontrole ani později doložena) a vyjmenovala shromážděné podklady. Výslovně pak upřesnila, že porušení ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona spatřuje v porušení podmínky č. 4 rozhodnutí krajského úřadu k uvedení do trvalého provozu, tj. podmínky, která žalobci ukládá provozovat kompostárnu v souladu se schváleným provozním řádem. Porušení ust. § 11 odst. 1 písm. e) zákona pak ČIŽP shledala v nevedení provozní evidence podle požadavků vyhl. č. 205/2009 Sb. (konkrétně zaznamenávání stálých a proměnných údajů o zdroji dle přílohy č. 6 k této vyhlášce a jejich uložení v místě provozu). Jestliže pak žalobce namítá zcela obecné vymezení předmětu kontroly a neuvedení konkrétních skutečností, které by identifikovaly,

zda jednání žalobce je v rozporu s právními předpisy, pak tyto žalobní námitky nelze posoudit jinak, než jako zcela nedůvodné. Námitka, že nebylo konkretizováno jaké podmínky ochrany ovzduší měl žalobce porušit, nemůže být důvodná již s ohledem na to, že ČIŽP v oznámení upřesnila, že se jednalo o porušení podmínky č. 4 rozhodnutí krajského úřadu (povolení trvalého provozu kompostárny) ukládající provozovat kompostárnu v souladu se schváleným provozním plánem. Námitka, že v případě výtky nevedení provozní evidence není zřejmé, jaké ustanovení bylo porušováno a v čem má toto porušení spočívat, nemůže být důvodná, neboť ČIŽP výslovně odkázala na povinnost zaznamenávání stálých a proměnných údajů o zdroji dle přílohy č. 6 k vyhl. č. 205/2009 Sb. a jejich uložení v místě provozu zdroje.

Žalobce v žalobě namítá, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce v vztahu k nedostatečně vymezenému předmětu řízení v oznámení ze dne 28.6.2010. Soud musí konstatovat, že žalobce v odvolání vznesl k otázce vymezení předmětu řízení obdobné námitky, jako později ve správní žalobě. Žalovaný k nim toliko uvedl, že ČIŽP důvody vedeného správního řízení specifikovala, odvolací orgán žádné porušení ust. § 46 odst. 1 správního řádu neshledal, výtky odvolání jsou pouze obecného charakteru. Přestože se žalovaný v tomto směru s námitkami odvolání nevypořádal zcela vyčerpávajícím způsobem, nelze mít za to, že by v důsledku toho mohla žalobci vzniknout jakákoli újma na jeho právech; ostatně ani sám žalobce žádnou takovou újmu nedovozuje.

K další žalobní námitce, že rozhodnutí ČIŽP neobsahuje uvedení podkladů, z nichž ČIŽP vycházela a absentují úvahy, jimiž se při hodnocení těchto podkladů řídila, soud uvádí, že pokládá za zcela postačující, že podklady rozhodnutí jsou vyjmenovány v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 28.6.2010, jsou založeny do správního spisu, takže se žalobce s nimi mohl seznámit, ČIŽP ve svém rozhodnutí z těchto podkladů rozhodnutí vycházela (byť v rozhodnutí neuvedla jejich výčet) a srozumitelně uvedla úvahy a závěry k nimž dospěla. Žalobce v žalobě nekonkretizoval, jakou úvahu vztahující se ke konkrétnímu podkladu v rozhodnutí ČIŽP postrádá. Namítá-li žalobce dále to, že v rozhodnutí absentují úvahy, jimiž se ČIŽP řídila při výkladu, příp. aplikaci právních předpisu, měl tuto námitku konkretizovat a uvést právní ustanovení, jehož výklad, případně aplikace byla provedena nesprávně. Soud takovou skutečnost neshledal. Obdobně nekonkrétní je i následující žalobní námitka, že žalovaný nedostál své přezkumné povinnosti dle § 89 odst. 2 správního řádu a nepřezkoumal soulad rozhodnutí ČIŽP a vedeného řízení s právními předpisy; bylo na žalobci konkretizovat, kterou konkrétní nezákonnost rozhodnutí ČIŽP žalovaný přehlédl či který závěr učiněný žalovaným byl nesprávný a z jakého konkrétního důvodu.

Namítá-li žalobce, že ani odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neobsahuje uvedení jednotlivých podkladů, které měl žalovaný k dispozici, pak soud poukazuje na výčet podkladů provedený na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí, a konstatuje, že tyto, ale i další podklady, z nichž žalovaný vycházel, jsou součástí správního spisu a tedy je evidentní, že je žalovaný měl k dispozici. Právě tato skutečnost je podstatná, a nikoli jmenovitý výčet jednotlivých podkladů v odůvodnění rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že součástí správního spisu nebyla rozhodnutí ČIŽP a Ministerstva životního prostředí již dříve vydaná v sankčním řízení, je nepravdivé, neboť tato rozhodnutí jsou do správního spisu založena (a jsou i vedena ve spisovém seznamu). Namítá-li žalobce, že s ním z neznámých důvodů byla zahájena dvě řízení – řízení sankční a řízení o uložení nápravných opatření, pak soud v takovém postupu neshledává pochybení. Pokud žalobce argumentuje tím, že za situace vedení dvou samostatných řízení bylo třeba činit skutková i právní zjištění jen na základě podkladů obsažených v tom kterém spise a nikoli argumentovat skutečnostmi, které v řízení o nápravných opatřeních zjištěny nebyly a nejsou pro ně ve spisu obsaženy potřebné doklady,

pak soudu není zřejmé, které takové skutečnosti má žalobce na mysli, neboť je v žalobě neuvedl. Rozhodnutí ČIŽP o uložení nápravných opatření bylo vydáno dne 11.10.2010, tj. až po vydání rozhodnutí ze dne 16.8.2010, č.j. 1896/560/10;63234/ENV/10, sp. zn.: OO/9/2010, jímž Ministerstvo životního prostředí k odvolání žalobce zčásti změnilo rozhodnutí ČIŽP o uložení pokut (které byly uloženy za porušení týchž povinností, tj. neprovozování kompostárny v souladu se schváleným provozním řádem a nevedení provozní evidence kompostárny). V době vydání rozhodnutí ČIŽP o uložení nápravných opatření tedy již bylo v sankčním řízení pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobce uvedené povinnosti porušil. Ze skutečnosti, o níž již bylo pravomocně rozhodnuto v sankčním řízení, bylo možné při uložení nápravných opatření vycházet. Pokud tedy ČIŽP k námitkám žalobce vzneseným ve vyjádření ze dne 15.7.2010 (kdy žalobce namítal, že vede provozní evidenci a kdy rovněž namítal, že schválený provozní řád dodržuje, není však v jeho silách získat v jednom čase všechny nezbytné komponenty tak, aby je mohl v časových relacích stanovených v provozním řádu zapracovat do zakládek, a kdy vznášel námitky i proti závěru o nevedení provozní evidence) v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že nepovažuje již za relevantní toto žalobcovo vyjádření komentovat, neboť provozování kompostárny v rozporu s provozním řádem a nevedení provozní evidence má za prokázané s ohledem na rozhodnutí odvolacího orgánu uvedené shora (ze dne 16.8.2010, č.j. 1896/560/10;63234/ENV/10, sp. zn.: OO/9/2010), pak podle soudu tomuto postupu ČIŽP nelze ničeho vytknout. Žalovaný přesto v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal nejen kontrolní zjištění, ale i příslušná ustanovení provozního řádu kompostárny, která byla žalobcem porušena, konstatoval rovněž nedoložení provozní evidence kompostárny a podrobně dovodil, že se žalobce porušení povinností, za které mu bylo uloženo nápravné opatření č. 1 a č. 2, skutečně dopustil. Nelze přehlédnout, že žalobce, ač v žalobě obecně namítá, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, žádné konkrétní námitky v tomto směru nevznášá a nedovojuje, že z jeho strany k porušení uvedených povinností nedošlo.

Pokud žalobce v žalobě namítá, že správní orgány při provedení důkazu listinou nepostupovaly podle § 18 odst. 1 správního řádu (dle něhož *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam*) a ani § 53 odst. 6 správního řádu (dle něhož *o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah*), pak nekonkretizuje listiny, jichž se tato jeho výtká týká a ani neuvádí, jakým způsobem byl postupem správního orgánu zkrácen ve svých právech. Obecnost vznesené výtky neumožňuje soudní přezkum. Nadto soud podotýká, že tato výtká by nemohla být důvodná ve vztahu k podkladům, s nimiž byl žalobce řádně seznámen a mohl se k nim vyjádřit, a rovněž ani ve vztahu k listinám, jejichž původcem byl sám žalobce.

Jako nedůvodnou soud posoudil žalobní námitku, že v popisu uložených nápravných opatření chybí přesná identifikace kompostárny, neboť podle žalobce nepostačí uvedení k.ú. Vyskytná nad Jihlavou, ale měl být uveden pozemek, na němž se kompostárna nachází. Soud považuje konkretizaci kompostárny (Vyskytná nad Jihlavou v k.ú. Vyskytná nad Jihlavou) za plně postačující a poukazuje na vyjádření žalovaného, dle něhož se v uvedeném k.ú. vyskytuje pouze jediná kompostárna, přičemž přesná její lokalizace na konkrétních pozemcích je uvedena v podkladových materiálech, např. v Protokolu k kontrolním zjištěním ze dne 29.4.2010, či v zápisu z inspekčního šetření ze dne 4.6.2010.

Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, který jako neakceptovatelný odmítl žalobcův návrh vyčkat s uložením nápravných opatření až do skončení soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí vydanému v sankčním řízení. Žalobce se mylí, má-li za to, že uloženou sankci lze považovat za odpovídající danému stavu věci a plnící svou funkci teprve až po soudním přezkumu správního rozhodnutí. Správní žalobu lze podat po právní moci správního rozhodnutí, které tak svých účinků nabývá již před samotným podáním žaloby. Pokud žalobce poukázal na to, že správní žalobě podané proti sankčnímu rozhodnutí soud přiznal odkladný účinek a uložené povinnosti proto nebylo možné vynucovat, pak s tímto názorem soud souhlasí a uvádí, že v případě rozhodnutí o uložení pokuty nebylo možné pokutu na žalobci vynucovat, což však nikterak neovlivnilo možnost uložit žalobci za daná porušení povinností nápravná opatření. Postup správního orgánu, který s uložením nápravných opatření nevyčkal na rozhodnutí soudu o správní žalobě proti rozhodnutí o pokutě, nebyl nezákonný.

Prvním z nápravných opatření (ve znění žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí) byla žalobci uložena povinnost plnit podmínku č. 4 stanovenou rozhodnutím Krajského úřadu kraje vysočina ze dne 6.10.2008, č.j. KUJI 71806/2008 OZP 1337/2008/Rů-2 (stanovící povinnost provozovat zdroj v souladu se schváleným provozním řádem). Druhým nápravným opatřením byla žalobci uložena povinnost zajistit průběžné vedení provozní evidence podle požadavků § 18 odst. 1 vyhl. č. 205/2009 Sb. a přílohy č. 6 k této vyhlášce. Ke splnění těchto nápravných opatření byla stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí ČIŽP. Za důvodnou nelze považovat žalobní námitku, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, že se nejedná o dublování povinností (prvním nápravným opatřením byla žalobci uložena povinnost uložená mu již podmínkou č. 4 rozhodnutí krajského úřadu, druhým nápravným opatřením byla žalobci uložena povinnost uložená mu již cit. předpisem). Na straně 7 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž žalovaný uvedl, že tím, že provozovateli je uloženo splnit první a druhé nápravné opatření v termínu 30 dnů od právní moci rozhodnutí, je mu poskytnuta doba potřebná ke zjednání nápravy (v případě prvního nápravného opatření se jedná o zapracování velkého množství navezených čistírenských kalů do zakládek, event. jejich odstranění, pokud se nezdaří opatřit ostatní potřebné suroviny, v případě druhého nápravného opatření je žalobci poskytnuta lhůta pro pořízení schránky pro účely uchovávání průběžné provozní evidence). Žalovaný rovněž uvedl, že se jedná o určitou benevolenci, když v této době (v době běžící lhůty-poznámka soudu) nemůže být provozovatel opětovně sankcionován za pokračující protiprávní jednání. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný uvedl, že stanovením lhůty správní orgán vlastně přivolil po určitou přiměřenou dobu k pokračování nežádoucího stavu s vědomím, že poměry v kompostárně nelze změnit ze dne na den. Žalovaný důvod pro uložení prvního a druhého nápravného opatření srozumitelně vysvětlil, uvedený postup není k újmě žalobce a žalobní námitky, že první a druhé nápravné opatření nepřipustně zdvojuje povinnost žalobci již jednou uloženou neshledal soud důvodnými a nevidí v něm snahu správních orgánů postihnout žalobce za každou cenu, jak žalobce namítá. Nepřistoupil-li žalobce ke zjednání nápravy se zřetelem k pravomocně uloženým sankcím (a žalobce v žalobě netvrdí a nedokládá, že by po uložení sankcí provedl nápravu), pak postup správního orgánu, který ke zjednání nápravy uložil žalobci uvedená nápravná opatření a k jejich splnění mu stanovil lhůtu (o níž žalobce netvrdí, že by byla nepřiměřeně krátká), nelze vnímat jako postup, jímž by žalobce byl zkrácen na svých právech. Pouze nad rámec věci, neboť soud v přezkumném soudním řízení vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, soud poukazuje na skutečnost, že kontrolou provedenou dne 12.4.2011 bylo zjištěno, že kompostárna dosud není provozována v souladu se schváleným provozním řádem (nezakládání krechtů, neprovádění homogenizace a nezakrývání čistírenských kalů inertním materiálem), v plném rozsahu

nebylo splněno ani nápravné opatření č. 2 (doložená provozní evidence není úplná, zejména z důvodu, že neprobíhá technologie kompostování) a za splnění protokol označuje pouze nápravné opatření č. 3.

Dále žalobce v žalobě namítal, že třetí uložené nápravné opatření nemá oporu v Oznámení ČIŽP o rozšíření předmětu správního řízení ze dne 9.9.2010 a neobsahuje co má být při zpracování nového provozního řádu zohledněno. Ani tato žalobní námitka není důvodná. ČIŽP jak v Oznámení o rozšíření správního řízení tak posléze ve vydaném rozhodnutí uvedla, že nový provozní řád bude mimo jiné řešit i potenciální situaci nedostatku jednotlivých vstupních surovin a konkrétní časové termíny pro překrytí a zpracování navážených čistírenských kalů. Skutečnosti absentující ve stávajícím provozním řádu tedy byly upřesněny a proto není pravdou, že žalobce nevěděl, co má být při zpracování nového provozního řádu zohledněno. Opět nad rámec věci soud poukazuje na to, že protokol o kontrole provedené dne 12.4.2011 konstatuje splnění povinnosti pod bodem 3 (zpracovat nový provozní řád), a to přesto, že žalobcem předložený návrh provozního řádu byl z důvodu obsahové neúplnosti vrácen k dopracování. Je tedy zřejmé, že nebyla na místě obava žalobce, že bude vydán na milost a nemilost správnímu orgánu kontrolujícímu splnění povinnosti uložené žalobci třetím nápravným opatřením.

Žalobce u jednání soudu nově namítl dále i to, že třetí nápravné opatření nelze kvalifikovat jako důsledek porušení právní povinnosti. Žalobce však může rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě k podání žaloby (71 odst. 2 s.ř.s.). Soud nicméně uvádí, že souhlasí s názorem prezentovaným žalovaným správním orgánem u jednání před soudem, že k uložení třetího nápravného opatření, tj. povinnosti zpracovat nový provozní řád, došlo právem, a to v důsledku toho, že žalobce stávající provozní řád nedodržoval, přičemž tento stávající provozní řád podrobněji neřešil stav, jehož se žalobce na svou obranu dovolával, tj. stav nadbytečného množství čistírenských kalů a nedostatku ostatních vstupních surovin.

Na straně 10 žaloby žalobce namítl, že ČIŽP se ve svém rozhodnutí nevypořádala s námitkami žalobce, žalovaný měl proto rozhodnutí prvního stupně jako nepřezkoumatelné zrušit a žalobce nesouhlasí s tím, že důvody, která měla ve svém rozhodnutí uvést ČIŽP, doplnil žalovaný v rozhodnutí o odvolání. Podle žalobce se ČIŽP nevypořádala s těmito námitkami:

- ČIŽP nepovažovala za nutné vyjádřit se k námitkám vzneseným vůči nápravným opatřením č. 1 a 2. Soud již shora uvedl, že je toho názoru, že ČIŽP právem vycházela ze skutečnosti, že v době vydání rozhodnutí o nápravných opatřeních bylo v dříve vedeném sankčním řízení již pravomocně rozhodnuto o tom, žalobce se dopustil porušení týchž povinností, za jejichž porušení byla nápravná opatření ukládána. Nadto se k těmto námitkám vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí.
- ČIŽP nereagovala na námitku žalobce uplatněnou ve vyjádření ze dne 15.7.2010 týkající se dokladů o množství navezených čistírenských kalů, nezdůvodnila, proč si z oddělení odpadového hospodářství tuto evidenci nevyžádala, nevysvětlila, proč neprovedla důkaz Provozní evidencí zdroje předloženou žalobcem, a nevyjádřila se k poukazu žalobce na to, že pojem „průběžné vedení“ provozní evidence může být naplněn i při ročním vedení údajů. Soud uvádí, že tyto námitky ČIŽP neřešila s odkazem na to, že rovněž i nevedení provozní evidence považuje (s ohledem na pravomocně ukončení sankčního řízení) za prokázané. Podle soudu není tento postup nezákonný. Nadto se s uvedenými námitkami podrobně vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Druhé nápravné opatření bylo žalobci uloženo za porušení povinnosti zajistit průběžné vedení provozní evidence dle požadavků § 18 odst. 1

vyhl. č. 205/2009 Sb. (dle něhož *v provozní evidenci se zaznamenávají stálé a proměnné údaje podle přílohy č. 6 k této vyhlášce. Provozní evidence je pro případy kontroly příslušným orgánem ochrany ovzduší stále k dispozici v místě provozu zdroje*) a přílohy č. 6 k této vyhlášce (která stanoví povinnost zaznamenávat stanovené stálé a proměnné údaje za rok, měsíc a den). Doplnění dokazování ohledně množství navezených čistírenských kalů by v dané věci bylo bezpředmětné, neboť žalobci nebylo vytýkáno nevedení evidence navezených čistírenských kalů, ale nedodržování provozního řádu stanovícího provádění a skladbu kompostovacích zakládek. Soud se tedy ztotožňuje se závěrem žalovaného, který v napadeném rozhodnutí posoudil návrh na doplnění dokazování o evidenci vedenou podle zákona o odpadech jako irelevantní. K žalobcem předložené „Provozní evidenci zdroje znečišťování ovzduší – Kompostárna Vyskytná nad Jihlavou“ žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se jedná o souhrnnou provozní evidenci zdroje za roky 2008 a 2009, nikoli průběžnou provozní evidenci kompostárny podle přílohy č. 6 k vyhl. č. 205/2009 Sb., která má obsahovat údaje za den, měsíc a rok, jednotlivé vstupní suroviny mají být evidovány podle množství, druhu atd. Tvzení, že žalobce svou provozní evidenci zaměřuje na zjišťování oxidů, jejichž výpočty lze provést nejlépe na roční časový úsek, posoudil žalovaný jako nepravdivé s tím, že v dokumentu žádné údaje o emitovaných oxidech nejsou uvedeny a v případě kompostáren se jejich sledování ani nepředpokládá. Žaloba neobsahuje žádnou argumentaci dovozující, že žalobce byl dotčen ve svých právech tím, že se s uvedenými námitkami výslovně nevypořádala ČIŽP, ale teprve žalovaný v napadeném rozhodnutí. Za situace, kdy závěry, k nimž žalovaný při vypořádání těchto námitek dospěl, žalobce v žalobě nikterak věcně nezpochybnil, nelze shledat, že by žalobce byl uvedeným postupem správních orgánů poškozen. Tvrdí-li žalobce v žalobě, že pojem „průběžné vedení“ provozní evidence může být naplněn i při ročním vedení údajů, pak zcela pomíjí, že příloha č. 6 k vyhlášce č. 205/2009 Sb. požaduje uvádění údajů za rok, měsíc a den a tedy roční vedení údajů není postačující.

Namítá-li žalobce, že se ČIŽP nevypořádala s jeho námitkou, že třetí nápravné opatření je nadbytečné, neboť odvolací orgán nutnost zpracování nového provozního řádu nekonstatoval a nejsou specifikovány požadavky, které v novém provozním řádu mají být zohledněny, pak soud poukazuje to, že ČIŽP citovala ze str. 8 odvolacího rozhodnutí o uložení pokuty, kde odvolací orgán na nezbytnost zpracování nového provozního řádu poukázal a konstatovala i to, že odvolací orgán má na mysli doplnění stávajícího provozního řádu mimo jiné o řešení nedostatku vstupních surovin, jímž žalobce argumentuje a které používá jako záminku, proč nelze plnit stávající provozní řád. Tato žalobní námitka je tedy zcela nedůvodná a tvrzení žalobce, na němž je založena, je nepravdivé.

Jako důvodnou nelze posoudit ani žalobní námitku nedostatečného odůvodnění výroku o povinnosti žalobce uhradit náklady správního řízení. ČIŽP a rovněž i žalovaný konstatoval příslušná ustanovení, dle nichž byla žalobci povinnost k náhradě nákladů řízení uložena, uvedla-li ČIŽP, že „*provozovatel toto řízení vyvolal porušením svých výše uvedených právních povinností*“, je evidentní, porušení kterých povinností měla na mysli; povinnosti, které žalobce porušil, nebylo zapotřebí opětovně uvádět, jak žalobce požaduje.

Žalobce u jednání před soudem namítl, že třetí nápravné opatření (zpracovat nový provozní řád) nebylo uloženo za porušení právní povinnosti, což má podle žalobce vliv i na možnost uložení náhrady nákladů správního řízení. Povinnost uhradit náklady správního řízení je však dána již tím, že žalobce vyvolal správní řízení porušením právních povinností,

za něž bylo žalobci uloženo první a druhé nápravné opatření. K třetímu nápravnému opatření soud stejně jako shora uvádí, že třetí nápravné opatření bylo žalobci uloženo v důsledku toho, že žalobce, který nedodržoval stávající provozní řád (což jistě bylo jeho právní povinností), svůj postup obhajoval tím, že nemá k dispozici ostatní vstupní suroviny, přičemž tuto situaci (nadbytek čistírenských kalů a nedostatek ostatních vstupních surovin) stávající provozní řád neřešil.

S tvrzením žalobce, že uložením nápravných opatření byl sankcionován „za totéž“, se soud neztotožňuje, neboť nápravné opatření nelze posuzovat jako „trest“ (sankci). Tvrdí-li žalobce dále, že správním orgánům nic nebránilo, aby žalobci uložily nápravné opatření již v rozhodnutí o sankčním řízení, soud uvádí, že jim ovšem nic nebránilo postupovat tak, jak postupovaly, tj. uložit nápravné opatření až po právní moci rozhodnutí v sankčním řízení.

Protože soud žalobu posoudil jako nedůvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť žalobce nebyl úspěšný ve věci a žalovanému náklady řízení před soudem nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. října 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková